

Ten déšť už nedohoním

Devítka

Vzpomínáš ještě když jsem rozlomil svět
jako Bůh krajíc vonící mládím,
jak kostelní věž vzpomínka oblaka párá
a já mám strach.

R: Ten déšť už nedohoním.

Vzpomínáš ještě když jsem všechno chtěl hned,
nazdařbůh vše co člověka svádí,
vím byla to lež, všechno má svůj čas a místo,
i voda i prach.

R: Ten déšť už nedohoním.

Bolíváš občas ještě když přijde řeč,
studánko ztracených šancí a lásek,
co mohl jsem mít, jenže mí osudný známí,
se budili dřív.

R: Ten déšť už nedohoním

Ty víš jak strašně krásně v noci se sní,
když je den, co vlastně nemusí nic,
vím potkal jsem dost krásných a zbytečných flámů,
co jenom zdály se být.

R: Ten déšť už nedohoním.

To jenom zdály se být ty nádherný léta,
čas běžel jako vítr co tu byl a nechal jen poušť,
na prázdných listech bolavých místech paměti,
ten déšť už nedohoním
ten déšť už nedohoním.

Vzpomínáš ještě když jsem rozlomil svět
jako Bůh krajíc vonící mládím,
vím byla to lež, všechno má svůj čas a místo,
i voda i prach.

R: Ten déšť už nedohoním.